

fölött a képen is, mint itt a díványon, és mint a ház előtt, az árok mellett a kecskékkal. A legszebb fekete haja volt; és az első asszony volt, aki rövidre vágatta a haját, férfiasan rövidre, — senki sem értette; és csak még szebb lett így, és még elviselhetetlenebbül különös. A férjéről úgy tudtam, hogy hatalmas szál ember és igen szép férfi; a házban látni sohasem lehetett, az asszony mindig egyedül volt; és mindig hallgatott. Tudott mosolyogni, de beszélni nem, és a mosolya olyan magától fakadó volt és olyan elmondhatatlanul csukott mosoly, hogy nem tudtam mást érezni belőle soha, csak azt, hogy ez az asszony valamiért — de még az sem biztos, hogy ő maga tudja, miért, — nem gondolkozik semmin. Semmin, soha, még véletlenül sem. Hogy ennek az asszonynak valamiért nem szabad gondolkoznia. Hogy miért, — mondom, talán ő sem tudja. Talán azért, hogy élni tudjon. — Igen, — talán ezzel is meg lehet oldani valamit, hogy az ember egyszerűen csak *hallgat* mindenről, — és ez lenne az egész, amiért ennyit beszéltem most . . . ?

ALKONY

— Giuseppe Villaroel —

*A házak most a gyöngyház-szürkületben
a városfal mögött komorlanak,
a hold oly tétován, mint árnyalak
az este színtelen ködébe lebben.*

*A sok torony e hűnyó alkonyatban
oly furcsa, mintha egykor valaki
az égaljából faragta volna ki,
a víz fölött híd büszke íve pattan.*

*És csillagok pislognak szerte lágyan
s az ég a hosszú kémények között
kinyílik, mint aranybaötvözött
emlékkönyv, fönt az este hímporában.*

Berczeli A. Károly